

Summer derigennem stilles til de paagældende Ejeres frie Disposition. Eller ogsaa er man af den Anskuelse, at dette Formaal endnu ikke er sket Fyldest, og at Loven derfor stadig har sin Berettigelse, og saa er der ingen Grund til at ophæve den. At indtage et Mellemstandpunkt som det, Mindretallet her indtager, og som gaar ud paa, at man vel kan tænke sig at gaa med til en Frigivelse, men kun paa visse Betingelser, er for mig et ganske uholdbart Standpunkt og uden Hjemmel i selve Loven, idet disse Betingelser er ganske nye og tager Sigte paa Forhold, som ligger udenfor Lovens naturlige Omraade. Og det maa gælde, hvad enten man her tænker paa det Spørgsmaal, som var fremme i Folketinget, om Bygningen af et Sømandshjem, eller man tænker paa Bygningen af en Isbryder, eller hvilke andre Formaal, som i og for sig kan paaregne almindelig Sympati, der har været fremdraget i denne Forbindelse. Det er gennem den officielle Statistik godtgjort, at der i Tiden fra 1. August 1914 til 31. December 1921 har fundet en ret væsentlig Forøgelse Sted af den danske Handelsflaades Tonnage, nemlig med tæt op mod 20 pCt., og den Omstændighed, at enkelte Rederier, som under Krigen har mistet Skibe ved Minesprængning eller Torpedering, ikke eller kun delvis har erstattet den tabte Tonnage med ny, maa efter min Mening være uden Betydning ved Afgørelsen af Spørgsmaalet om Betimeligheden af nu at ophæve Loven. Det afgørende maa ubetinget være, om Tonnagen som Helhed er opretholdt eller maaske endog forøget gennem Nybygning eller Køb; at Opretholdelsen skulde ske gennem netop de bestemte Rederier, som bestod ved Krigen Begyndelse, laa ganske udenfor Lovens Hensigt og maa derfor ud fra Lovens Synspunkt være uden enhver Betydning, ligesom ogsaa Hovedvægten maa ligge paa den samlede Tonnages Størrelse og ikke paa Skibenes Antal.

Rent bortset fra, at denne Lov om Forsikringssummernes Baandlæggelse til enhver Tid kan omgaaes, efter at den anden Lov om Forbud mod Salg eller Bortfragtning af danske Skibe til Udlandet er ophørt at gælde med Udgangen af 1920, maa jeg endvidere hævde som min bestemte Opfattelse, at det vilde være ganske uforsvarligt, om man nu fra Statens Side ved at opretholde Baandlæggelsen lagde et Pres paa de paagældende Rederier i Retning af at bygge eller købe mere Tonnage, idet et saadant Pres under de forhaandenværende Omstændigheder meget let vilde føre til det Resultat, at disse Rederiers Stilling blev

væsentlig daarligere, end hvis Pengene anvendtes f. Eks. til Nedskrivning af de resterende Skibe eller til Konsolidering i al Almindelighed. En Kendsgerning, som det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds ikke vil kunne bestride, er det, at den samlede Verdenstonnages Kapacitet er større nu, end den nogen Sinde før har været, og at Konjunkturerne for Skibsfarten som Følge deraf vel nok er ugunstigere, end de har været de sidste to, tre Menneskealdere, og Danmark indtager naturligvis i saa Henseende ikke nogen Undtagelsesstilling. Jeg skal være den sidste til at benægte, at det at være forudseende er en skøn Dyd, som vi Mennesker desværre i Almindelighed maaske ikke har tilstrækkeligt af, men at være saa forudseende, at man vil afvente en ny Højkonjunktur for at komme til Klarhed over, hvorvidt Landets Tonnage er tilstrækkelig stor til at tilfredsstille Behovet til den Tid, forekommer mig at være at gaa for vidt paa Dydens Vej. Kommer Højkonjunkturerne — og det gør den vel nok en Gang før eller senere —, vil dette Spørgsmaal løses af sig selv og paa den naturligste Maade.

Jeg skal derfor indskrænke mig til disse Bemærkninger og ikke komme nærmere ind paa de øvrige Udtalelser, som det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds fremsatte, da jeg, som sagt, mener, at disse Udtalelser ligger ganske eller i hvert Fald i nogen Grad udenfor det Spørgsmaal, som behandles her. Jeg skal tillade mig at slutte med indtrængende at henstille til det høje Ting at følge Flertallets Indstilling og vedtage Lovforslaget, som det her foreligger, og som det jo ogsaa er vedtaget af det andet høje Ting.

Ordføreren (Maegaard): De Udtalelser, som nys blev fremsat af det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Nina Bang), der optraadte som Ordfører for Mindretallet, har ikke bibragt mig, og jeg tror i denne Forbindelse ogsaa at kunne sige: har ikke bibragt noget af Flertallets Medlemmer indenfor Udvalget et andet Syn paa disse Forhold. Det er Udtalelser, som vi har hørt før, og som jeg mener ligger noget ved Siden af det, der var den egentlige Forudsætning for Lovens Tilblivelse i sin Tid. Man maa nemlig erindre, at Forudsætningen for, at Staten lagde sin Haand paa disse Forsikringssummer, var den, at man ikke anede, hvornaar Krigen hørte op, og i hvor stor Udstrækning Krigen følger vilde gaa ud over den danske saavel som over den øvrige Verdens Handelsflaade. Man gik derfor ud fra, at det vilde være naturligt